

Telegraful Român

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1858 de M.

APARE SĂPTĂMĂNAL

2 ex. (Of.)

Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:

Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe

se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Demonizarea istoriei

Nu știu dacă ne dăm seama deplin, real, de sensurile istoriei ce-o trăim. S'au scris râuri de cerneală despre pricina afectivă a războiului și s'au răscolit toate conjuncturile economice, politice, culturale, rasiale, spre a desvălui dincolo de mecanismul lor secretul durerilor, crizei formidabile prin care se naște aurora unui veac înnoit. Toate însă ni se par a pluti la suprafață: fiecare ipoteză are un grăunte de adevăr, dar numai o frântură din *coaja* adevărului. Războiul acesta e cu totul de altă natură decât cele precedente: nu se schimbă numai politicul, economicul, culturalul, standardul civilizației, ci ai impresia unor prăbușiri din adânc, unor uragane ce cutremură însăși substanța omenirii, unor schimbări la față a sufletului uman într'un mod inimaginabil. Antagonismul e prea adânc spre a putea fi redus — și lecuit — prin cauze economice-social-politice. El depășește formalul spre a păși în însăși substanța spirituală a omenirii. De aceea numai o *interpretare duhovnicească* a istoriei contemporeane se poate plasa în inima lucrurilor, le poate pune în adevărata lor lumină. În această perspectivă, care depășește domeniul pur omenesc, faptele vremii se orânduiesc în linia evidentă a adevăratei lor semnificații. Care este semnificația aceasta? S'o spunem clar, fără esagerări, fără șovăeli.

...Ne-am obișnuit prea mult să privim istoria ca o chestiune pur omenească, o problemă exclusiv umană, un teatru de luptă pe care se înfruntă, se încrucișează numai oameni, fie ei și eroi, adică de o statură mai înaltă între ceilalți oameni. Cel mult dacă admiteau o intervenție regulativă a lui Dumnezeu în sbuciumul veacurilor. Dar și aceasta palidă și fără contur. Prea ne-am autonomizat, prea ne-am încrezut că numai noi singuri — oamenii, — existăm în cosmos și că totul depinde de capriciile firii noastre. Dumnezeu? Un Părinte bun, care privește cu indulgență la nebuniile copiilor Lui și n'are altă grijă decât să repare mereu jucăriile stricate și să inventeze altele numai ca acești copii mărginiți, superficiali, năbădăioși, nerecunoscători, cărcotași și capricioși — nebuni sau răi (cum vreți să-i numiți) — să nu plângă, ci — cu toată nebunia lor — să se simtă într'un permanent paradis, într'o permanentă satisfacere a poftei lor nesocotite. Să mărturisim sincer: câți dintre noi am simțit, au trăit pe Dumnezeu, pe Hristos, ca o limită, ca o pretenție, ca o creștere duhovnicească și o lepădare, o desbrăcare de învelișul superficial, exterior al vieții? Dimpotrivă: cu cât patimile trupului și ale sufletului creșteau mai năvalnic cu atât ne făuream — foarte indulgenți în concepții — imaginea din ce în ce mai palidă, din ce în ce mai ștearsă, din

ce în ce mai *neputincioasă* (acesta e termenul!) a unui Dumnezeu ce ne dă totul, ce îngăduie totul, care zămbește suveran peste toate «nevino-vățiile» noastre de copii răsfățați, de copii îmbuibăți, de copii nebunateci. Cine crede cu adevărat că acesta e adevăratul chip al lui Dumnezeu, se amăgește pe sine și pe alții și se va căi amaric (dacă nu prea târziu) când Dumnezeu își va arăta adevărata Lui față. Cine crede că iubirea lui Iisus Hristos, iubirea lui Dumnezeu față de oameni e tot una cu slăbiciunea părinților față de anumiți copii, este rătăcit. Și trebuie s'o spunem, s'o afirmăm ca să știe toți, să se cutremure toți: Dumnezeu este iubire, dar nu e slăbiciune, nu e neputință; Dumnezeu este iubire, dar nu îngăduință necondiționată, fără limite. Iubirea nu e identică cu slăbiciunea. Dumnezeu nu este iubire spre a îngădui toate nebuniile omenirii, ci este iubire, ca prin iubirea Lui să facă din copiii veacului fii ai cerului, ca prin iubirea Lui să ne schimbăm la față, să ne transfigurăm viața, să ne facem asemenea lui Iisus Hristos. Acesta e sensul iubirii: *transfigurare*, dăruire, lepădare de lume și ancorare în Dumnezeu. A perverti sensul acesta al iubirii în slăbiciune este o crimă împotriva Dumnezeirii, împotriva omului însuși. Da: istoria nu este numai o sbuciumare pur umană; ea stă sub mâna lui Dumnezeu. Și dacă azi li se pare la mulți că Dumnezeu e o simplă fantomă care nu participă efectiv la făurirea istoriei, va veni clipa când zările se vor deschide ca să vadă toți că veacurile sunt în puterea lui Dumnezeu ca firele de nisip în vânturarea furtunii, ca frunzele toamnei sub biciuirea vântului. Dumnezeu cărmuește istoria: o istorie fără Hristos, împotriva Lui, e o nebunie, e haos. Dar și istoria nebuniei stă sub puterea lui Dumnezeu.

Dar diavolul? — Li ziceam forța răului ca să-l facem mai vag, mai puțin concret. Il răstălmăcim în diferite forme spre a ne amăgi asupra identității lui reale. Unii nici nu cred în existența lui: o vorbă goală, o amintire a unor superstiții străvechi în care mai cred doar cei simpli. L-a văzut cineva vreodată? — Nu. Deci: nu există. E concluzia orbului care pentru că nu vede soarele, e convins și vrea să convingă pe alții că el nu există. Și totuși el există, nu ca soarele, ci ca iadul, nu ca lumina, ci ca întunecul, nu ca adevărul ci ca mincinos. Alții cred că există, dar și-l imaginează prea vag, prea vaporos, prea neputincios: e o idee care — în viața lor — n'are nici o putere determinantă. De aceea nici nu se gândesc să se lupte cu el: pentru ei totul se petrece în lume spre binele tuturor. Diavolul e doar umbra unui nor trecător care nuanțează peisajul scaldat în lumină al trăirii

terestre. Pentru alții diavolul e un chițibușar, un fel de ghiduş, care se ocupă de lucruri mărunte, mai face câte o glumă proastă, slujește pe lângă un om o viață întreagă și se mulțumește — ca un câine — cu fărâmituri de păcate. Insinuiază aici o ispită, dincolo o ceartă, în altă parte un păcat, rar dacă prinde pe cineva în robia permanentă a patimei. Ce, dacă ținem la averi mai mult ca la suflet, sau dacă în viața noastră condusă după legea lui Dumnezeu (?) mai schiopătăm câteodată: copacii sunt tot atât de falnici chiar dacă scoarța lor e plină de sbărcituri și carii îi rod învelișul! E o bonomie călduță, optimistă în această concepție: în sine însă e o profundă eroare. Diavolul nu se ocupă numai cu nimicuri, numai cu fleacuri, nu se mulțumește numai cu fărâmituri: ar avea proporții prea pigmeice — el, care a avut și vrea să fie în locul lui Dumnezeu!

— Am impresia (poate să fiu greșit) că precum nu simțim suficient pe Dumnezeu ca pe o limită care ne face să creștem sub zările mântuirii, tot așa — e par'că o corespondență la mijloc — nu simțim realitatea de duh vrăjmaș a diavolului în toată veracitatea ei. Prea am banalizat-o, prea trăim ca și când n'am conta pe existența ei. Ni se pare chiar că vrăjmașia dintre el și Dumnezeu e o întâmplare veche — tocmai de dinainte de crearea lumii — care n'are cine știe ce prelungiri în actualitate. Și totuși ea e reală, e încărcată de tot dramatismul spranatural pe care arar îl sesizăm. Nu: diavolul nu este un simplu sfor inofensiv. El are pretenția să stăpânească istoria, să clădească aici pe pământ în locul Împărăției lui Dumnezeu împărăția întunecului, să excludă lumina lui Hristos din laturile pământului. El e — precum vedeți — un mare strateg, un mare filosof (vizionar de vieți), un mare savant, un mare cuceritor politic (sau altfel de cuceritor): e cineva care are o concepție despre istorie, care luptă să și-o vadă faptă, care fanatizează (e în stare și de asta!), care aprinde sufletul lumii spre a-i da o nouă înfățișare, E opoziția absolută a lui Hristos: e vrăjmașul neîmblânzit al Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Vreți dovezi? Dacă nici bolșevismul nu e suficient dovadă, atunci desigur chiar de l-am vedea, am crede că nu-i dovedit, ci e o iluzie. Am crezut că e destul să se declare război Rusiei spre a se prăbuși bolșevismul întreg într'o revoluție generală. Am crezut că Rusia este aceeași ca cea dinainte. Și iată astăzi încă stă ca o enigmă nedeslegată rezistența armată a Rusiei. Pentru că — să fim sinceri — toate explicațiile ce se aduc sunt insuficiente: nu explică nimic. Explicația e mult mai simplă (de aceea o și trecem cu vederea și ridicăm sceptici din umăr): *bolșevismul este ceea ce am putea numi cu un termen pretentios demonizarea istoriei*. Totdeauna când mă gândesc la bolșevism, îmi vine în minte imaginea porcilor din Gadara ce s'au

aruncat în mare îndată ce diavolii au intrat într'înșii. Acesta este bolșevismul: o turmă demonizată, cea mai formidabilă organizație de care a dispus vreodată diavolul spre întronarea împărăției lui între oameni, spre instaurarea «paradisului» lui în lume. Și el nu glumește: el fanatizează; nu discută (ca să convingă); distruge; nu e scrupulos în metode: toate sunt bune spre a dobândi biruința (chiar și travestirea în înger de lumină). El — cel mai cinic, cel mai brutal, cel mai viclean, cel mai fanatic. Totul și toate sunt bune, cu o condiție: să slujească scopului ce-l urmărește.

Ura împotriva lui Dumnezeu îl arde ca o rană permanent sângerândă, permanent nevindecată: ea e nota dominantă a ființii lui. Cum explicați fanatismul orb, de câine, cu care își urmăresc scopul, își organizează lupta, își sacrifică viața, «partizanii»? E cumva la mijloc numai setea de dominație a lui Israel sau numai apărarea unor favoruri materiale personale? — Nu. E ceva mai mult: e forța diavolului care lucrează printr'înșii. Ei sunt posedăți; nu posedății unui ideal, nu posedății unei idei sau ai unei fantome, ci posedății duhului celui rău: — în paralelism cu armata mucenicilor, «nebulilor pentru Hristos» prin care în primele veacuri creștinismul a nimicuit capiștile idolești și a biruit lumea, bolșevicii sunt armata nebuniei diavolești care vrea să refacă opera distrusă de Hristos, vrea să dărâme semnele stăpânirii lui Hristos în lume și să statornicească iarăși împărăția întunecului. Sunt misionarii iadului. De aceea arde în ei înflăcărea lui; de aceea îi mistue fanatismul distrugerii și nimicirii; de aceea inima lor e ca o vâlvătaie care arde în fum gros de păcură, de ură. Aceasta e explicația fanatismului bolșevic, care vrea să fie o paralelă diabolică a flăcărilor de lumină prin care martirii au cucerit istoria pentru Hristos. Natural paralelismul își menține toate distanțele incomensurabile ce există între cer și iad, între sfințenie și demonizare, între Hristos și diavol. Comparația felului în care mucenicii au cucerit lumea și a felului în care vreau s'o «cucerească» bolșevicii, e la îndemâna oricui: de aceea nu insistăm. Remarcăm numai că toată bestialitatea barbariei, cinismului sovietic nu se poate explica pur uman, sau pur rasial: nu e suficient să-i spui barbarie asiatică, sau să descifrezi taina temperamentului rusesc, sau să faci teorii despre pervertirea firii umane și a instinctelor naturii. Spaima e dovadă suficientă despre subrezenia acestor etichetări explicative. Realitatea e asta: barbaria bolșevică întrece limitele omenescului sau rasialului, depășește tot ceea ce se poate imagina ca pervertire pur umană; agentul ei, izvorul ei, nu este nici omul, nici rasa, nici despotismul rasial, ci diavolul. Ea e roada unei omeniri posedate, demonizate. Așa cum sublimul sacrificiului martiric nu e numai din vrednicia omului sau din

meritul rasei — deși în ambele cazuri și aceste elemente colaborează — ci roada Duhului.

Da, e evident: dacă Dumnezeu e un factor de care trebuie să ținem seamă în istorie, diavolul este și el — viu, concret, faptic, bătaios — un factor care glăsuiește și pe scena istoriei. De obicei noi credem că lupta dintre Hristos și diavol se consumă numai în adâncurile nevăzute ale sufletului individual: e o chestiune privată, pur personală, care-l privește pe fiecare individ, dar n'are nici o legătură cu istoria. Și totuși realitatea e mult mai complexă decât ne-o închipuim: lupta mântuirii svănește în toate domeniile trăirii umane. Așa cum e posibilă o transfigurare a insului, așa e posibilă o transfigurare a mulțimii, a neamurilor, a istoriei (vezi: Nichifor Crainic în «Transfigurarea Românismului»). Așa cum e posibilă demonizarea insului, așa e posibilă și demonizarea masselor, a neamurilor, a istoriei. În perspectiva duhovnicească scena de luptă dintre Hristos și Diavol nu se restrânge la limitele sufletului individual: ea își largeste dimensiunile cât hotarele de timp și spațiu ale istoriei. Natural lupta nu e directă: în luptă directă diavolul a fost înfrânt înainte de crearea lumii, a fost înfrânt în istoria mântuirii, în patimile lui Iisus Hristos (deși și aici oarecum indirect) și va fi definitiv înlăntuit la sfârșitul veacurilor; așadar: nu în luptă directă, ci prin oameni, prin mase, prin neamuri. De aceea nebunii cred că se pot lua de piept cu Dumnezeu, cred că îl pot birui: pe Dumnezeu, pe Iisus Hristos încă nu L-a înfrânt nimeni și nici nu-L va înfrânge chiar dacă iadul întreg ar potopi pământul. Dar atunci pe cine birue diavolul? — Pe ceice se zic creștini, dar și-au pierdut legătura vie, legătura iubirii, legătura harului cu Iisus Hristos. E adevărat, sunt perioade în istorie, când problema nu se pune așa de acut, când războaiele n'au decât sensuri restrânse. Istoria contemporană ni se pare a fi de altă factură: ea răscolește omenirea până în adâncurile de jar ale duhului. Ea cheamă la decizie; ea nu mai îngăduie compromisi sau jumătăți de măsură. Ea cere consecvență nefățărită până în pânzele albe ale sacrificiului total.

Dacă cu 2 ani în urmă când inima vizionară a Inaltului Prelat al Ardealului proiecta pe frontispiciul preoției actuale sguduitoarea mărturie paulină: «Mie a vieții este Hristos», li s'a părut unora exigența prea aspră, idealul prea înalt dacă nu chiar utopic, astăzi nu mai încapă nici o îndoială: numai o preoție, numai un neam, numai o istorie care trăește într'adevăr în Hristos se poate salva demonizării. Hristos e unica salvare a Bisericii, a Neamului, a Veacului. El e unicul dig peste care valurile de smolă a iadului nu pot trece; e unica flacăra ce prăbușește în pulbere semeția diavolească. O întoarcere a preoției (în primul rând) la intensitatea trăirii în Hristos prin care se caracterizează veacurile primare înrădăcinarea ei în duhul jertfelnic al lui Hristos, desbărarea ei de orice legături terestre, de orice înlăntuirii pătimașe, de orice dragoste de avere, de cinste (mărire), de comoditate, ancorarea în duhul simplu, smerit, luminos, care se dăruiește până la limitele absurde ale jertfirii depline nu mai este azi o chemare: e o poruncă. Afară de cazul dacă nu vrem să contribuim noi înșine la demonizarea istoriei. E vremea ca fanaticii, posedații diavolului să întâlnească rezistența «nebiei în Hristos». Nu e suficient să propoveduim pe Hristos; trebuie să trăim în El și El întru noi spre a birui demonia bolșevică. Aceasta e consecvența neîndurată a perspectivei duhovnicești, singura care explică suficient istoria ce o trăim.

Căci pe diavolul nu-l poate birui decât cel ce este plin de Hristos, hristoforul (care este purtător de Hristos).

Aceasta e convingerea intimă ce m'am simțit obligat s'o mărturisesc tuturor. Mă vor socoti unii naiv, alții — exagerat. Poate sunt și una și alta. Dar să nu uite că dincolo de anumite presimțiri pur individuale (care nu au nici o valoare), rămâne adevărul pe care însuși Dumnezeu ni l-a revelat: că nu numai sufletul individual, ci istoria însăși este arena

Cuvântarea rostită la Blaj, la comemorarea lui Inochentie Micu Klain

I. P. Sf. Voastră,
Onor. Asistență,

Pioasa comemorare de azi a Ierarhului martir Ioan Inochentie Micu Klain este un prinos postum și bine meritat de recunoștință națională, dar este în același timp un îndemn imperativ pentru revizuirea necesare de istorie și de conștiințe.

Ierarhul prizonier, care își doarme somnul de veci, somn chinuit în Roma, căci osămintele lui, îndată după desrobirea Ardealului trebuiau strămutate în Ardealul desrobit, este ctitorul acestui Blaj. Mitra lui arhierescă i-a fost cunună de spini, pe urma caracterului său dărz, dragostii față de neamul său oropsit și mai ales din pricina urgiei vrăjmașilor noștri și a împrejurarilor.

Spre deosebire de alții, Episcopul Inochentie credea adânc și sincer că Împăratul dela Viena și Scaunul Papal sunt binevoitorii și protectorii atotputernici ai poporului nostru ardelean. Dar în această privință, istoria noastră ne spune că sprijinul nostru de todeauna este în noi înșine, în neamul întreg și în Dumnezeu atotputernic.

În contra poporului nostru din Ardeal era coaliția «celor șapte păcate» ale Ardealului vechiu, uniunea celor trei nații privilegiate și a celor patru confesiuni, care s'au dovedit mai puternice, atunci decât Împăratul și Curia papală. Când cei de-acasă au cunoscut ce vrea Episcopul Inochentie, el s'a dus la Viena și fiindcă aceasta i-s'a arătat sovăitoare, s'a dus la Roma, unde a fost făcut prizonier, silit să renunțe la carje și să îndure lipsuri și părăsire, până s'a stins din viață la 26 Septembrie 1768. În Ardealul părăsit de el s'a desfășurat cea mai înfiorătoare tragedie: sbirii stăpânirii chinuiau poporul desbinat, alungat din bisericile lor, răpindu-le avutul și viața celor ce-și apărau sufletul și credința strămoșească.

În fresca zbuciumatului veac al 18-lea sunt imortalizați mulți martiri, fie că s'au stins în pribegie și în captivitate ca Vlădica Inochentie, fie că le-au putrezit oasele în temnița din Kuffstein, țărani dârji și preoți dela țară, fie că au fost franți pe roată, ca martirii dela Bălgrad. Sf. Apostol Pavel spune: ucizi cu pietri, ferestruți, îmbrăcați în piei de animale... ei n'au dobândit făgăduința.

Tot astfel nici martirii noștri din veacul acesta n'au dobândit făgăduința.

S'ar putea face o antologie scrisă cu sângele credinței lor, din cuvintele pe care le-au rostit acești martiri. Cuvintele țăranelui din părțile Hunedoarei: Dau cămașa, jocul... dar sufletul îl păstrează, lui Dumnezeu! Iar Brașovenii. Nici focul, nici sabia, nici sărăcia nu ne pot despărți de legea noastră strămoșească.

Ep. Inochentie a spus și El cuvintele semnificative: «Nu pot să slujesc lui Dumnezeu, care e adevăr și să plac lumii, care e minciună!»

Și aceasta era atotputernică și nu putea fi spulberată, deși vastul imperiu habsburgic încă de pe atunci se clătina

de luptă între cele două împărății. Că la urmă va birui Împărăția lui Dumnezeu, e neîndoios. Dar, până atunci fiecare ne decidem soarta după felul cum aderăm la una din aceste două împărății: nu numai formal, ci total, fără rezerve.

Diavolul a fost străfulgerat din înălțimile cerului de spada de foc a Arhangheliilor; posedații lui vor fi înfrânți prin fulgerile sfințeniei. Călăuziți-vă dar pașii spre zările ei de lumină, spre înălțările ei de har...

Mai 1943.

Diacon N. MLADIN

ca o piramidă cu vârful implantat în pământ. Revoluția lui Horea s'a întâmplat cu cinci ani înaintea Revoluției franceze, care avea să răstoarne stăpânirea claselor privilegiate, care țineau în robie pe cei oropsiți de soarte.

Să mă întorc iarăși la Sf. Apostol Pavel, care spune că deși primii creștini nu s'au învrednicit a dobândi făgăduința, Dumnezeu dreptății le-a dăruit ceva mai bun în locul acesteia: le-a întărit credința!

Toți ceice au luptat pentru credință și dreptate și s'au jertfit, jertfa lor n'a fost zadarnică!

Rare ori, chiar și oamenii mari izbutesc să-și realizeze idealul lor. O credință mare face și din cei mici oameni nemuritori.

Să credem că oameni mari ori mici, care se jertfesc pentru lege și neam se plâng de soarta lor, când așteptările și nădejțile lor se spulberă? Nici de cum! Nădejțile lor se împrăștie ca fumul când ei se pogoară în mormânt, credința mare însă care a trecut printr'ânșii ca o flacăra, îi sfințește și dă memoriei lor o aureolă veșnică.

Cu martirii noștri din veacul al 18-lea s'a petrecut ceea ce s'a întâmplat cu prima generație de creștini. Așteptările mesianice s'au transformat. Așa s'au transformat aspirațiile lor de libertate și de dreptate, trecând din generație în generație și ajungând până la noi, la eroii scumpi, care au refăcut sfintele hotare dela răsărit, și până la refacerea tuturor hotarelor pângărite.

Apasă greu țărana peste osămintele prizonierului din Roma, când după atentatul sufletului ardelean a venit acum și frângerea trupului Ardealului. Neîncredem însă în steaua neamului și în Dumnezeu nostru, care toate le plinește și nu lasă nerăsplătită nicio jertfă pentru sfânta dreptate.

În numele Inalt Prea Sfințitului Nicolae, Mitropolitul Ardealului aduc omagiul venerației sale memoriei neuitatului martir și prizonier din Roma și încheie cu cuvintele Scripturii: Adevărul Domnului rămâne în veci și reamintesc cuvintele altei Scripturi, care zice: Cu noi e Dumnezeu! Amin.

Arhim. T. SCOROBET

Asociația Clerului „A. Șaguna“,
secția Sibiu

2—2

AVIZ

Aducem la cunoștința C. preoți că la 15 Iunie 1943, se deschide Căminul preoțesc dela Bazna și va rămâne deschis până la 1 Septembrie c.

Cei ce doresc să li se rețină camere vor anunța aceasta cel mai târziu până la 10 Iunie c., păr.-prof. I. Crăciun din Mediaș, care va acorda camerele în ordinea intrării cererilor, pe lângă un avans de Lei 500.

Comitetul Secției

Conferințele Păr. Dr. Ștefan Țancov

Din prilejul vizitei la Sibiu, Păr. Dr. Ștefan Țancov a ținut două conferințe extrem de interesante. Cea dintâi a avut loc în sala Prefecturii, Marți 18 Mai orele 18, despre „Trăsăturile caracteristice ale Bisericii ortodoxe“ [Die Wesenszüge der orthodoxen Kirche], la care a participat un public numeros și select român și german în frunte cu I. P. S. Mitropoli Nicolae, Prea Ven. Episcop al Bisericii luterane Dr. Wilhelm Staedel, d. Dr. Glondys, fost episcop, d. rector al Universității Dr. Iuliu Hațieganu etc.

După ce-a fost prezentat publicului de Păr. rector Dr. D. Stăniloae, ilustrul teolog al Bisericii ortodoxe și-a desfășurat în limba germană conferința, care a fost urmărită cu mare atențiune și interes.

Mișcându-se în general în cadrele scrisului teologic al Rușilor din Diaspora, Păr. Dr. Ștefan Țancov a desprins ca trăsături esențiale ale ortodoxiei caracterul ei mistic — contemplativ, tanscendent — eshatologic și ascetic, cari în total fac din ea o Biserică pneumatică, ioaneică.

Spre deosebire de creștinismul apusean, care e rațional, extern-moralist și centralist-organizator, Biserica ortodoxă pune în p'ânul întâi contemplarea lui Dumnezeu prin intuiția inimii curate, străduința spre transcendentul eschatologic, liberă de strămtorările și apăsările acestei lumi, plină de dragostea lui Dumnezeu.

Accentul principal stă pe întruparea Fiului lui Dumnezeu, care aduce cu sine ridicarea umanității în legătura intimă cu Dumnezeu, împreună d Dumnezeu și lumea într'o teandire universală [Gottmenschentum], într'un cosmos transfigurat, care e una cu Biserica în care se prelungește întruparea Logosului.

Intemeiat în realitatea divină creștinul răsăritean reduce importanța acestei lumi la proporțiile relativului, ceea ce-i dă o mare libertate interioară și o liniște și o siguranță uimitoare chiar în mijlocul celor mai precare situații.

Trecând la pietatea practică, Păr. Ștefan Țancov a arătat marea valoare a celor două virtuți capitale al Răsăritului: smerenia și iubirea, pe cari Apusul, cu deosebire azi, le desconsideră socotindu-le virtuți pasive.

Arătând pe baza antropologiei lui Dostoewski cât de desbinat e omul în porniri diametral opuse și cât de neputincios e să se ajute singur pentru a se izbăvi de această stare, a dedus că smerenia, ca conștiință a neputinței proprii și iubirea, ca conștiință a ajutorului primit dela Dumnezeu, sunt singurile virtuți, cari fac pe om tare și-l scot din tragicul individual și social în care de altfel se consumă chinul viața lui.

În legătură cu aceasta Păr. Ștefan Țancov a pus în lumină caracterul ascetic și launtric al eticii răsăritene și valoarea ce se acordă suferinței în această Biserică, care a avut parte mai mult decât oricare altă ramură a creștinismului de „cruce“ și de martiraj.

A doua conferință a ținut Păr. prof. Dr. Ștefan Țancov în Aula Academiei teologice, Mercuri, la orele 11 a. m., în fața aceluiaș public numeros și distins. Cu această ocazie a dezvoltat tema: «Probleme și îndatoriri actuale ale teologiei și Bisericii ortodoxe» [Aktuelle Probleme und Aufgaben der orthodoxen Theologie und Kirche].

După ce a arătat marea interes care în timpul mai nou s'a trezit în toată lumea creștină față de Biserica ortodoxă, conferențiarul a arătat că problemele ortodoxiei noastre sunt azi următoarele: precizarea sensului și a cuprinsului Sf. Tradiții, purificarea teo-

logiei mai nouă de toate influențele apusene și întoarcerea la Sf. Părinți, adâncirea înțelesului Bisericii, precizarea unității și universității ei (sobornicității) și în legătură cu aceasta înființarea unei corporații sinodale pan-ortodoxe pentru conducerea întregii Biserici. Veacul nostru e veacul Bisericii, a comunității christocentrice. Ea nu poate fi confundată nici cu colectivitățile democratice, nici cu cele conduse aristocratic. În Biserica nu poate fi vorba decât de o *ecclesiocrație*. — Timpurile de azi pun de asemenea câteva probleme Bisericii: este problema refacerii omernirii în sfânta taină a *căsătoriei*, care a decăzut la o instituție de ordin

strict biologic, e problema raportului față de națiune, de popor și de Stat. Națiunile au fost promovate de Biserica ortodoxă, dar azi uneori naționalismul ia o formă păgână, exclusivistă, ajungând într-o idolatrizare a neamului. Același lucru se întâmplă cu Statul. Biserica are datoria să se apropie cât mai intim de popor, încât fiecare membru al poporului să devină un mădular viu al Bisericii. Conferențiarul a încheiat cu elogiul Bisericii române, cea mai mare și cea mai activă. A lăudat creștinismul adânc al poporului român și voiciunea teologiei române contemporane. Publicul a răsplătit cu prelungite aplauze interesanta expunere.

poane, oaspe permanent al cafenelei și cinematografelor, împărțindu-și tihna vieții fără griji cu doi câni lășoși și urduși.

Ce educație ar putea da al doilea și al treilea unor copii orfani, pe cari legea l-ar introduce cu sila în casele lor sau măcar în sarcina de a se îngriji de dânil? Efectul evident nu are nevoie de nici un comentariu.

Care este deci soluția fericită a problemei? Preopinienții de până acum o pun exclusiv în grija statului, respectiv a Ministerului Apărării Naționale, care să creeze institute speciale pentru orfanii de război. Iar acești elevi să crească „cu o supraveghiată atitudine în societate și cu o dreaptă coloană vertebrală în sens fizic și moral, cum preconizează dl Romulus Dianu.

Noi credem că aceasta n'ar fi soluția cea mai perfectă și fericită. Ministerele, ori și care, sunt adeseori influențate de felurite fluctuațiuni politice, cu diferite concepții, după schimbarea vremilor și a oamenilor și a intereselor timpului. Și s'ar putea ușor întâmpla ca un guvern să îmbrățișeze cu tot devotamentul problema orfanilor de război, dar s'ar putea întâmpla și faptul că altul forțat de nevoi neprevăzute să nu-i poată da toată atenția cuvenită, cutropit fiind de alte probleme de stat mai arzătoare.

De aceea credem că îngrijirea orfanilor de război nu poate fi încredințată cu deplină siguranță decât *bisericii*. Ea este instituția chemată chiar prin preceptele doctrinei ei de temelie să săvârșească și acest act de înalt umanitarism și desăvârșit altruism. Biserica este una pentru toate vremile, principiile ei nu pot fi influențate de fluctuațiile vremelnice și pământestii ale intereselor trecătoare și schimbătoare. Educația orfanilor în cadrele bisericii va fi una și aceeași pentru toți, în perfectă unitate și uniformitate, pusă pe temelie de adevărată trăinicie cu scopuri bine precizate.

Legea statului va crea anumite *impozite speciale* asupra tuturor familiilor fără copii și mai ales asupra celibatarilor în proporție nu numai cu salariul, ci cu situația lor materială peste tot și va pune la dispoziția bisericii mijloacele materiale pentru creșterea orfanilor în condiții vrednice de sacrificiul părinților lor. Statul va putea să-și rezerve dreptul de control asupra chivernisirii și utilizării acestor danii, dar educația orfanilor să o lase în treagă în grija bisericii, care va crește orfanii în spiritul vechilor noastre tradiții religioase, în cultul iubirii de neam și țară și în cultul eroismului tatălui lor. Un început în sensul acesta s'a zemisnit chiar de curând în planurile P. S. episcop Nicolae dela Beiuș.

Biserica va ști apoi să facă între orfani selecția cuvenită îndrumându-i la timpul său spre cariere potrivite aptitudinilor lor. Ea va oferi deplina garanție că va da și din acești orfani oameni de caracter integru, folositori patriei și neamului.

Pr. Seb. Stanca

INFORMAȚIUNI

Vineri după amiază a sosit la Sibiu, dnu ministru al Culturii Naționale Ion Petrovici în vederea serbărilor dela Universitate și dela Academia teologică. Domnia Sa a sosit însoțit de doamna și este oaspele I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Academia teologică „Andreiană” a aranjat pentru Duminecă, 23 Mai, orele 11^{1/2}, o solemnitate în onoarea dlui ministru Ion Petrovici, din prilejul înălțării ei în rang.

Dela Universitatea „Regele Ferdinand I”, Cluj-Sibiu. Grupările culturale studentești vor da, în onoarea dlui ministru al culturii naționale, Ion Petrovici un festival în sala Teatrului municipal din Sibiu, în ziua de Duminecă 23 Mai 1943, ora 8¹⁵ seara.

Premii școlare. Filiala din Sibiu a Societății ortodoxe a femeilor, de sub conducerea dnei Sofia Șt. Metes, va premia elevii și elevele din acest oraș, și anume pe ceice s'au distins la învățământul *religiei ortodoxe*. Premierea se va face în cadrul unei festivități, în teatrul municipal, Duminecă în 30 Mai 1943, ora 11 dim. În prezența autorităților locale, a părinților tinerimii și a membrilor corpului didactic. Se vor da ca premii, cărți potrivite tinerimii.

Autorizațiile de călătorie pe C. F. R. se desfășoară pentru cetățenii români și creștini, aceștia vor putea face de aici încolo liber călătoria pe C. F. R.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 23 Mai 1943 servesc: Prot. Mihail Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și Nicolae Neagu, diaconii; Anatolie Scurtu și A. Rudeanu. Predică: Prot. Mihail Neagu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, Pr. Dr. Cornel Sârbu dela parohia Sibiu-Treistejar.

Ziua Mamei în Sibiu se va sărbători mâine Duminecă, ora 11, după sf. Liturghie, în sala teatrului municipal cu un bine îngrijit program, executat de elevele liceului „Domnița Ileana”, sub conducerea dnei profesoare Săndulescu.

ricire a celor dela „Tribuna”, harnicii culegători tipografi, când le spuneau:

Noroc să vă zimbească
Și să vă însojească
Pe a vieții cale grăa...

La un an de armonioasă conviețuire, distinsul luptător naționalist și memorandumist al trecutelor vremi, e nevoit să treacă în țara liberă, în ziua când scumpa mamă a decedat zăcea pe catafalc, iar adormita în Domnul, dădea naștere celui dintă copil al lor!

Se privim mai în adânc tabloul? Vai, citim și vedem cum nemloasa soarte i-a hărăzit ca pe trei fii ai săi, să-i plardă în floarea vieții: Radu, care moare ca erou în războiul trecut departe de părinții săi plecați în pribegie în îndepărtata Rusie, apoi pe Sorin și pe Mircea... „Treți Doamne și toți trei”...

În anul 1919, se prăbușește și stălpul de razim al familiei și iat-o în anii bătrânețelor sale, după atâtea furtuni rămasă singură...

Din aceste fire atât de impestrițate din aceste culori atât de mohorâte și deosebite s'a țesut pânza vieții sale! În schimb s'a călțit sufletul ei în așa măsură încât a devenit tocmai prin suferințe: femeia credincioasă și evlavioasă, femeia virtuoaasă și distinsă, stămată și respectată deopo-

Orfanii de război

Problema creșterii orfanilor de război se impune tot mai mult pe planul actualității. Au fost orfani și pe urmele războiului trecut, dar grija pentru ei a fost atunci prea subțire, pentru că ocrotirea lor nu era suficient organizată. Mulți au rămas în sarcina mamelor lor văduve sau a unor rudeni puțin bucuroase de această povară neplăcută. Cei cu o situație materială multumitoare au crescut la pragul familiei, înbămați însă prea de vreme la o muncă prea istovitoare pentru vârsta lor. Alții însă au încăput pe mâna unor străini, cari sub pretextul unui act de milostenie li-au exploatat tinerețea sădindu-le în suflet disgust, cinism și adeseori revoltă împotriva nedreptăților din societatea omenească. Și multe elemente vrednice de o soartă mai bună s'au irosit din pricina unor concepții sociale nepăsătoare față de interesele neamului și ale patriei.

De aceea problema pusă în discuție acum de curând de dl Șeicaru, directorul „Curentului”, prezintă astăzi altă față și reclamă preocuparea tuturor factorilor cu răspundere ai țării. Ea nu poate fi tratată cu jumătăți de măsură, ci radical și în tot complexul ei, fără nuanțe de sentimentalism oportunist sau considerații de mlă față de orfanii.

Ei sunt copiii neamului, iar cel ce își sacrifică viața pe câmpul de război, trebuie să albă liniștea sufletescă și convingerea, că neamul li va ocroti copiii cu același căldură și devotament de care ar fi avut parte și dela tatăl lor.

S'a preconizat propunerea ca orfanii de război să fie dați în grija familiilor fără copii și a celibatarilor. Toate opiniile de până acum s'au declarat potrivnice acestei soluții. Și rezonamentul este foarte logic și just.

Cine are și crește copiii proprii, își dă perfect de bine seama că o pereche de oameni fără copil nu poate cunoaște taina legământului de iubire și sacrificiu între părinți și copii. Lipsa acestui sentiment de profund altruism nu se va putea înlocui cu alte sentimente similare. Subiectivismul egocentric al familiilor fără copii nu poate înțelege nevoia multelor renunțări la comodități și libertăți, pe cari le reclamă îngrijirea copiilor. Pentru ei copiii devin o povară, care li stingherește, iar în sufletul copiilor crește otrava amărăciunii, a disprețului și a urii față de părinții adoptivi.

Disproporțiile acestei situații nepotrivate s'ar accentua și mai mult când ar fi vorba de celibatari, când se știe că în cele mai multe cazuri în atmosfera lor înfloresc mai mult ca ori unde egoismul.

Legea ar putea obliga pe toți să accepte creșterea unui copil orfan, dar această silă ar da de multe ori rezultate nefaste.

Cunosc aici în Sibiu trei funcționari, egali în grad și salarizare. Unul cu patru copii, al doilea fără copii și al treilea burlac. Cel dintâi preocupat de grija familiei, de greutatea alimentării, a vestimentelor și taxelor școlare și alte obligații strict necesare, fără avere și cu datorii la bancă. Dar fericit că are copii buni și ascultători pentru cari face sacrificii peste puterile lui.

Al doilea își poate permite luxul unor exhibiții mai costisitoare pentru el și nevastă, alimentație mai copioasă și libertăți distractive în conveniri dese cu familii prietnice de aceeași categorie. În plus și alte beneficii și o respectabilă depunere la bănci.

Al treilea un burlac uitat de vreme, proprietar de casă, tăetor asiduu de cu-

stat neclintit în fața așa de puținelor bucurii și în fața atât de dureri, în fața contrastelor din care se țese viața aici pe pământ, în necurmata luptă dintre vis și cruda realitate de totdeauna...

Cât de greu e pentru noi toți cari te-am cunoscut și apreciat și în cazul de față, cât de dureros e pentru mine se exprimă în cuvinte tot ceea ce simțim, tot ceea ce se cuvine în fața ființei, care în viață cu adevărat a luptat lupta cea bună și a păzită credința!

Să încerc a zugrăvi în culori deosebite tabloul care să ne redea viața și întreaga personalitate a adormitei în Domnul Aurelia S. Albini n. Roman: callitățile distinse cari împodobeau sufletul ei; pe soția de odinioară, pe mama duloasă, pe sora iubitoare, pe prietina devotată, ar însemna să-i tulbur odihna și liniștea de cari Domnul părtășe a făcut-o; ar însemna să-i atingă rară sensibilitate, concepția ei de viață, modestia și întreg felul ei de a fi...

Intristată Asistență,

La umbra fiecărei cruci de mormânt zace o întreagă lume, țesută din cele mai isbitoare contraste ce se pot imagina în lupta ce o ducem aici pe pământ. Fiecare cruce, oricât de simplă ar fi la aparență, își are romanul, drama celui ce zace la

umbra ei, o poveste aparte ce se desfășoară cu un destin necunoscut de mai înainte, dar pe care dator este să-l urmeze și să i se supună.

Fiecare culoare din tabloul ce încerc să-l prezint care să ne redea fidel personalitatea adormitei, fiecare creionare își are semnificația sa cu neșterse urme să-pate în sufletul ei, ca note distincte cari au rămas statornice în toată ținuta și muniștarea ei.

Se amintesc de zdrobitoarea nenorocire și marea jale — după cum însuși spunea — ce au invellit sufletul celor 7 copii rămași orfani de tată, toți necăpuți; plânsetele și starea de desnădejde a mamei sale; liniștea de mormânt din casa îndoliată, întreruptă doar de suspine și oftări nesfârșite după ziua de 11 Mai 1885, ziua morții vrednicului bărbat al neamului Visarion Romdn, tatăl adormitei — toate aceste momente s'au infiltrat pentru totdeauna în sângele tuturor copiilor orfani și în al fetiței de 12 ani, care a fost scumpa noastră, Aurelia. Și această durere înăbușită a rămas una din caracteristicile firii sale până în clipa din urmă!

Între liniile întunecate ale Tabloului, iată și o zi senină de primăvară: 4 Martie 1894, ziua de cununie a mirilor Septimiu Albini și Aurelia Roman, cu urarea de fe-

* FOIȘOARA *

Cuvânt

rostit la înmormântarea decedatei Aurelia S. Albini de Prt. Stavr.

E. Cioran

„Că s'a stins întru dureri viața mea și anii mei în suspinuri...”

Ps. 30, 11.

Intristată Asistență.

Liberată de ale vieții neajunsuri și de multele griji, ușurată de greutatea morții — Te odihnești acum venerabilă și nobilă ființă, care ai suferit atât de mult înconjurată de toate acele inimi înțelegătoare, devotate și sincere care te-au stimat și apreciat pentru distinsele însușiri cu cari bunul Dumnezeu te-a împodobit. După ce ai urcat crucea pe dealul suferințelor și ai sorbit din potrul durerii, ai ajuns la liniștea desăvârșită pe care Domnul ți-a trimis-o — liniște atât de necesară pe care viața de aici nu ți-a mai putut-o da —, scoțând „sufletul Tău din mijlocul răutății” după cuvintele înțeleptului Solomon.

Cu credința în Dumnezeu, cu adâncă răbdare creștinească, cu rară resemnare ai

Cassa de Păstrare

instituit de credit și economii S. A. în Săliște

Capital Lei 1.250.000.—
Registrul bancar Nr. 9/1934

Bilanț anual încheiat la 31 Decembrie 1942

Activ. Cassa, numerar efectiv Lei 524.621; Disponibil la Bănci în țară: Lei 100.000; Portofoliul de titluri: I. Titluri românești, cu venit fix, Efdct de publice, în portofoliu v. n. 57.000; v. r. 36.800; cu venit variabil: Acțiuni necontate la bursă, v. n. 1.196.400; în portofoliu v. r. 328.707; II. Titluri străine: v. c. 660.300; în portofoliu v. r. 9; total Lei 365.516; Debitori din țară: Debitori cu garanții diverse: în portofoliu: Lei 57.493; Creanțe în conversiune conform legii din 7. IV. 1934, în portofoliu: Lei 1.117.939; Imobile: a) pentru uzul propriu: 600.000; b) Alte imobile 6.408.465; total Lei 7.008.465; Mobilier: Lei 357.820; Conturi diverse debitoare: Lei 563.995; Total activ: Lei 9.984.949.—

Conturi de ordine: Cauțiuni statutare Lei 110.000; Ipoteeci, cesiuni și garanții diverse, în portofoliu: Lei 3.482.485; Depozite de titluri și alte valori în păstrare: Lei 353.509; Total Lei 3.945.994.—

Pasiv: Capital social: Lei 1.250.000; Fondul de pensii și ajutor al funcționarilor: Lei 157.436; Depuneri spre fructificare, din țară: Depuneri vechi reduse prin aranjament, la vedere: Lei 2.378.411; Creditori, din țară a) creditori reduși, rate în târzlate Lei 52.609; b) Creditori nereduși, noi: Lei 3.083.825; Total Lei 3.136.434; Conturi diverse creditoare: Lei 3.062.668; Total pasiv Lei 9.984.949.—

Conturi de ordine: Deponenți de cauțiuni statutare: Lei 110.000.—; Deponenți de ipoteeci, cesiuni și garanții diverse: Lei 3.482.485; Deponenți de titluri și alte valori în păstrare: Lei 353.509; Total Lei 3.954.994.—

Profit și Pierdere: încheiat la 31 Decembrie 1942.

Debit: Cheltuieli de administrație: a) Salarii Lei 81.607; Diverse: Lei 99.374; Total Lei 180.981; Impozite și taxe: Lei 74.398; Dobânzi plătite la creditori: Lei 43.691; Total Lei 299.070.

Credit: Dobânzi încasate de debitori: Lei 78.294; Comisiunile încasate Lei 1678; Venitul portofoliului de titluri, din cupoane exigibile: Lei 1944; Venitul imobilelor: Lei 165.939; Incasări din creanțe amortizate: Lei 51.215; Total Lei 299.070.—

(37) 1—1 **Consiliul de administrație**
Consiliul de cenzori

(38) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc, la Biserica ortodoxă română din parohia Hălchiu, protopopiatul Brașov, se publică Concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

trivă de rudenii, prietnii și atâtea distinse doamne din societatea noastră. Rar ne este dat să constatăm o așa de nefățărîtă atășare, dragoste, admirație de cari s'a bucurat amândoi în Domnul, pe cari și le-a câștigat prin personalitatea sa, prin modestia și rara sensibilitate, prin aleasa cultură și frumoasa zestre sufletească cu cari a intrat în lupta vieții și în societatea omenească!

Tovarășe credincioasă, luptătoare convinsă a unui naționalism specific vremurilor de acum 50 de ani, iubitoare fanatică a neamului din care făcea parte — nici îmbogățirea, nici luxul, nici alte obicinuițe atât de desgustătoare ale vremilor de astăzi, nu erau dorințe de căpetenie, ci alte preocupări de ordin mai înalt, un alt ideal permanent, care astăzi e mai palid, călăuzea pașii femellor de altă dată și pe ale adormitei în Domnul.

Tabloul se luminează prin faptele și ținuta dreaptă, curată, neșovăelnică de cari s'a călăuzit în orice împrejurări, familiile Roman și Albin, nume și familii cari se vor pomeni cu cinste și laudă ca a unor familii și oameni aleși și bine meritați pentru neam.

Străjuind acest sicriu cu lacrimi și flori de recunoștință am stăruit în cuvântul meu și pentru faptul, că se răcesc zi de zi exemplarele de elită, se răcesc rân-

Venițele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat,
2. Venițele locale,
3. Sesiune cantorală 5¹/₂ jugăre pământ arabil.

Concurenții își vor înainta cererile însoțite de diploma de cântăreți bisericesc dela Școala de Cântăreți Dimitrie Cunțan, Sibiu, precum și alte acte recomandatoare, Oficiului parohial din Hălchiu, prezentându-se în termen la Sfânta Biserică spre a fi cunoscuți de credincioși.

Hălchiu, 11 Aprilie 1943.

Văzut:

Dr. N. tinghe Preot Ioachim N. Pura
adm. prot. paroh. preș. cons. parohial

Nr. 90—1943.

(35) 2—3

Concurs repețiț

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III Biertan, protopopiatul Târnava mare, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat.
2. Casă parohială cu dependente în stare bună.
3. Sesiune parohială 5 jug. arător și 26 jugăre fânaț, care se poate transforma în arătură.
4. Stola fixată pentru parohiile din protopopiat, aprobată de P. V. Consiliu cu ord. Nr. 4655—1942.
- 5 Șase stânjini lemne de foc.

În mod excepțional se admit la candidare și absolvenții ai Academiei teologice din alte eparhii.

Dacă adunarea parohială din Biertan nici de data aceasta nu va alege pe unul din candidați, atunci acel fapt se va considera ca o renunțare la dreptul de alegere de preot și în consecință parohia Biertan se va întregi prin numire din partea Consiliului Arhiepiscopesc.

Cererile de concurs, cu toate documentele, și cu încuviințarea specială a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc Dumbrăveni în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă și sărbătoare la biserică, spre a se face cunoscuți parohienilor. Dumbrăveni, la 26 Aprilie 1943.

Oficiul protopopesc ortodox român Târnava mare în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Dragolea
protopop

Nr. 347—1943 Prot.

[39] 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa I Poplaca, — parohia întâia — protopopiatul Sibiu se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat,
2. Două jugăre de pământ arător la Poplaca, și două jugăre la Gușterita, pământ primit dela reforma agrară,
3. Stola obișnuită în parohie dela 350 familii,
4. Trei stânjini de lemne dela primăria comunală, aduse acasă.

Cererile de concurs se vor înainta Oficiului protopopesc ortodox român din Sibiu, în termenul indicat. Totodată se va anexa și permisiunea de candidare, primită dela Preavenatul Consiliu Arhiepiscopesc.

Candidații se vor prezenta în parohie cu prealabila învoire a Oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare, spre a cânta la strană și a predica, eventual a servi la altar și a face cunoștință cu credincioșii.

Sibiu, 16 Mai 1943.

Oficiul protopopesc ortodox român al Sibiului, în înțelegere cu consiliul parohial dela Poplaca.

Mihail Neagu
protopop

Nr. 628/1943.

(30) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Sâmbăta de sus apuseană, din protopopiatul Făgăraș, se publică concurs, cu termen de 30 de zile dela întâia publicare în „Telegraful Român”.

Beneficiile parohului vor fi:

1. Salarul dela Stat.
2. Stola uzitată în parohie;
3. Casă parohială cu dependente și grădină;
4. 5 jugăre ecleziile, fânaț;
5. 3 stj. lemne de foc în pădurea bisericii.

Cererile de concurs se vor înainta, în termenul fixat, Oficiului protopopesc în Făgăraș, însoțite de documentele reglementare și de încuviințarea de candidare dela P. V. Consiliu arhiepiscopesc.

Concurenții, cu prealabilă înștiințare a subsemnatului oficiu protopopesc, se vor prezenta în parohie spre a face cunoștință cu credincioșii.

Făgăraș, la 25 Martie 1943.

Prof. Pavel Borzea
protopop

Nr. 43/1943

34 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I Jina I, protopopiatul Mercurea, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în „Telegraful Român”.

Venițele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat;
2. Venițele stolare obișnuite în protopopiat.

Intrucât cel ales va fi și conducător al oficiului parohial, va primi și rețut de locuință și lemne, conform hotărârilor ce se vor aduce de către consiliul parohial în fiecare an, când se compune bugetul parohiei.

Cererile de concurs se vor înainta în termen oficiului protopopesc Mercurea, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea I. Prea Sfințitului Mitropolit.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a Oficiului protopopesc, în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Mercurea, 17 Martie 1943.

Oficiul protopopesc ort. român Mercurea, în înțelegere cu consiliul parohial din Jina.

Dumitru Ciuchenea
protopop

Ministerul Apărării Naționale. Inspectoratul Clerului Militar Alba Iulia

Nr. 244, 16 Mai 1943.

Concurs pentru ocuparea locurilor vacante de preoți militari activi

Se aduce la cunoștință cucernicilor preoți că în ziua de 15 Iunie a. c. va avea loc în localul Școalei de ofițeri din București un concurs pentru ocuparea a 10 locuri vacante de preoți militari activi cu gradul de căpitan.

Comisiunea de examinare va fi prezidată de Prea Sfințitul Dr. Partenie Ciopron, Episcopul Armatei.

Candidații vor înainta Inspectoratului Clerului Militar din Alba Iulia până la 13 Iunie a. c., cererile însoțite de actele legale precum și recipisa pentru plata sumei de 2000 Lei ca taxă pentru examen pe seama Inspectoratului Clerului Militar.

Tăcerea ta ucide în fiecare clipă câte un svon, adică o născocire a dușmanului

durile și în astfel de cazuri, se pogoară în groapă, nu un om sau o femeie oarecare, ci și un întreg capitol care interesează neamul, în afară de cercul restrâns al familiei din care a făcut parte.

Am bordat tabloul care să ne redea fidel pe adormita în Domnul, și l-am conturat în felul acesta și pentru un alt motiv. Aurelia S. Albin, este astăzi ultima din soțiile luptătorilor memorandiști care pleacă din mijlocul nostru la tovarășele de suferințe de odinioară, ca adevărată martiră a cauzei românești. Prin dispariția lor, a tuturor memorandiștilor și a soțiilor lor, întreaga luptă de acum 50 de ani trece în domeniul istoriei, pe care, durere așa de puțină o cunosc astăzi din generația vremilor noastre, dar, din care se desprind atâtea învățăminte necesare și imperloase și pentru asprele vremuri pe cari le străbatem. Amintesc aici și faptul, că A. Albin, a făcut parte din cununa fetelor române ardeleni, în tovarășia cu cele Slovace ca purtătoare de cuvânt în desfășurarea luptelor naționale de acum o jumătate de veac, cu lozincă: „Totul pentru națiune”.

Se cuvine să fixăm o latură sufletească a femeli cu adevărat evlavioasă, care a păstrat și practicat și în fapte credința sa. N'a trecut Duminecă sau sărbătoare, ca soția credincioasă și mama

iubitoare împreună cu soțul ei, să nu-și ducă copiii la sf. biserică, la slujba divină, din o convingere nefățărîtă, călăuzită de o credință statornică, vie, în purtarea de grije a lui Dumnezeu. Nu l-a lipsit nici simțul de binefacere și iubirea aproapelui. Din puținul ei, din cruțare, n'a uitat societățile de binefacere, premergând și în această privință cu exemplul ca în multe alte privinți, dăruind la sfârșitul vieții Lei 20.000 „Societății principele Mircea”, în amintirea celor 3 lici decadați și 20.000 Lei „Reuniunii femeilor române” ca o modestă contribuție pe seama Căminului de mâne a femeilor de stare mai bună, odinioară, dar la bătrânețe avizate totuși la dragostea și ajutorarea deapropelui.

Incadrez tabloul creionat numai, pentru acea femeie care a știut să păzească credința, așa a știut să lupte și să plinească călătoria — după cuvântul Scripturii.

Te-a frământat atât de mult marile probleme ale credinței fără nici o umbră de îndoială; ale iubirii de neam fără nici o cotitură șovăelnică; te-a preocupat problemele vieții și misterul morții în legătură cu sufletul și ai crezut în nemurirea lui și în viața cea vecinică așa cum ne învață Sf. Scriptură, și iată acum, al trecut din întunec la lumină, din stricăciune la nesticăciune, din durere la liniște și fericire, din moarte la viață, iată te re-

găsești cu Septimiu, cu Radu, cu Sorin și Mircea, acum ești mulțumită și împăcată, Dumnezeu ți-a purtat de grije așa cum a fost credința nădejdea și sufletul tău!

În urma ta rămân între noi toți, dragostea duloadă, bunătatea, iubirea de neam și tot cea fost nobil și de preț din ființa ta, cari îți vom păstra vie memoria pentru totdeauna, în inimile noastre.

Tuturora: sori Iustina, numeroșilor nepoți, vă adresează rugăminta să-l păstrați amintirea învăluită cu același caldă iubire de care v'a dat întotdeauna dovadă o ultimă sărutare.

Numeroaselor tovarășe de viață, prietene, stimătoare, pe lângă recunoștința și florile cu cari o ați împodobit și cari totuși se ofilesc, flori la cari țin ea și le iubea atât de mult, — să-l păstrați un loc de neștearsă amintire pentru dragostea cu care v'a întâmpinat de fiecare dată. Un ultim adio.

Iar Tu, Stăpâne, Doamne, isvorul vieții și al morții, primește sufletul roabei Tale Aurelia, în grădina unde florile niciodată nu se ofilesc, unde dreptii privesc lumina feții Tale, în locul unde nu este durere și suspinare, ci veșnică lumină și eternă fericire — Amin.